

הרותניים והפנימיים, ובהי' פלג קיסר היא המשפעת את
 הבחי' החינוכיים. והענין הוא, דהנה בדי"ה זה דשנת תרצ"ט
 מדייק מדוע נק' כאן משיח בשם דוד? והרי ידוע שמלך
 המשיח נק' גואל נק', דמשה הוא גואל ראשון ומשיח הוא
 גואל אחרון. ומבאר הענין דמשיח הוא משבט יהודה דוקא,
 וכדלקמן. ולכאורה יש להביין, איך מתאים זה עם מה דאיתא
 במדרש שמשה הוא גואל ראשון הוא גואל אחרון? אך הענין
 הוא, משום שאף שמשיח צדקנו יהי' דוקא משבט יהודה, מ"מ
 תחלש בו גם נשמת משה, ואדרבה, עיקר נשמת משה, ולפיכך
 אמרו הוא גואל ראשון הוא גואל אחרון. ועד"ז יחל בענין
 קיסר, ופלג קיסר, דאף שמשמעות הגמרא הוא שהם ב' בני"א,
 מ"מ מכירים שאין קראו יוצא מירי פשוטו, ומשמעות
 הכתובים כאן קראו דוד שהוא מלך קיסר, ושיח ודוד
נשיא עליהם, יש לדבר דקיסר ופלג קיסר, ושיח ודוד
 יהיו באותו גוף. וכך מובן גם שהוא מודע דוד ושלמה) הוגה בחור
 ועוסק במצות כדור אביו כו' אם עשה והצליח ונבנה מקדש
 במקומו וקבץ נדתי ישראל הרי זה משיח בודאי ויחזקן את
 העולם כולו לעבוד את ה' ביחד שנאמר כי אז יהפוך על
 צמיש שפך ברורה לקרוא כולם בשם ה' לעבדו שכם אחד
 וכמ"ש והיתה לה' המלוכה, שהם אותם העניינים המבוארים
 בפסוקים: והנ"ל בנבואת יחזקאל.

והנה נח"לפי הביאור, למה נקרא שמו דוד, ונת' שם שענינו
 של משיח שהוא יהי' גואל ומלך, הוא משבט יהודה
 דוקא. וצריך להביין, הרי בכללות נחלקו ישראל לב' -

- 8) ראה שהש"ר ב. ס. ושי"נ. 9) ראה שמו"ר פ"ב, ד.
- 10) שנת סג, א. א. וכו"מ. 11) הל' מליכים משיחיים עה, ב.
- 12) טהמ"צ (להרמב"ם) מל"ח שסב. פיה"מ ר"פ חלק יסוד
- יב. ובכ"מ. נסמך בלק"ש ח"ח ע' 215 הערה 53. אפני'
- ג, ס. 14) עוברי"א, כא. 15) בדי"ה ועברי דוד דאור
- לערב הגה"ש.

הנחת הת' בלתי מוגה

הנחת הת' בלתי מוגה

2) ועברי דוד מלך עליהם ורועה את יהי' לכולם גו', ודוד
 עבדי נשיא להם לעולם וכו' להם ברית שלום גו',
 ומציון ע"ז כ"ח אדמו"ר הצ"צ באוה"ת על הפסוק,
 לגמרא סנהדרין³ בסוגיא דביאת משיח צדקנו דאיתא
 בגמרא שם אר"י אמר רב, עתיד הקב"ה להעמיד להם דוד אתר
 שנאמר ויעבדו את ה' אלוקיהם ואת דוד מלכם אשר אקים להם,
 הקים לא נאמר אלא אקים (ל' עתיד) כו', והנה"כ ודוד עבדי
 נשיא להם לעולם כנון קיסר ופלג קיסר. ומזה מובן,
 דלעתיד לבוא יהי' ב' עניינים, הא' הוא מה שאקיים להם את
 דוד מלכם שהוא בחי' קיסר (הב' מה שדוד עבדי נשיא להם
 להם ולא כחוב מלך. ויש לומר, דהענין הא' נרמז ג"כ
 בפסוקים אלו (בנבואת יחזקאל), ואח"כ בחי' נשיא להם לעולם
 דוד מלך עליהם גו'. וזהו גם הטעם למה שהוזחלת המאמר (דשנה
 בחי' נשיא בלבד). וזהו גם הטעם למה שהוזחלת המאמר (דשנה
 תרצ"ט) היא בפסוק ועברי דוד מלך עליהם גו', משום שבו
 מדובר על הענין הנעלה יותר, בחי' קיסר.

3) ומבאר באוה"ת שם, דיש לומר, שבחי' מלך (אשר אקים עליהם)
 זהו מלכות דא"ס ששם שיש דוד כמ"ש בעמק המלך, דבחי'
 זו שבמלכות היא בחי' א"ס וכו"ג. ודוד שיהי' פלג
 קיסר היינו מלכות דאצילות, שזהו דוד עצמו (ולא שרש),
 דמלכות דאצילות היא כבד' ובבחי' הגבלה, כמאמר עשר ולא
 חשע עשר ולא אתר עשר. וממשיך שם, כי דוד יש בו ב'
 דלתי"ן ווא"ו המתהוין, דב' הדלתי"ן הם כינה ומלכות,
 והוא"ו באמצע הוא המתהוין בחי' כינה וכו' מלכות.

וויש לומר, דבפנימיות העניינים איך הכוונה שיהיו ב' בני
 אדם, אלא ש' עניינים אלו הם ב' דרגות בהשפעה משית
צדקנו. דבחי' קיסר שבו היא המשפעת את העניינים

- 1) יחזקאל לז, כד-כו. 2) נ"ך כרר א' ע' ח"ט.
- 3) צח, ב. 4) ירמ"ל, ל, ס. 5) טה"מ תרצ"ט ע' 191.
- וראה לעיל ד"ה זה דאור לערב הגה"ש. 6) קלי"ב ג'.
- 7) ס"י פ"א מ"ד.

הרותניים -

העבודה בבחי' מעשה מלשון כפ"י²², דגם לימוד התורה צ"ל מתוך כפי' דוקא, וכמעשה הידוע (מכ"י אדמו"ר הצ"צ)²⁴. ועד"ז בפרטיות בלימוד עצמו, הרי אינו דומה שונה פרקו ק פעמים לשונה פרקו ק"א פעמיס²⁵, כמבואר בתנאים²⁶ ומה ששונה פרקו ק' פעמים קרא לא עבדו הוא משום שזוהי הרגילות שלו, ואינו כופה עצמו לצאת מרגילותו, ודוקא כשלימד ק"א פעמים, עי"ז יש בו גם מעלת הכפי', והעבודתו, כמבואר בתנ"א שם מעלת העבודה דאכתפיא.

וזו גם הדיוק בלשון התנאים²⁷ שהגלגל ייג' דלגלגל חלויים במעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות, היינו, שגם בלימוד התורה באופן של צבד (עבודתנו) הוא בהקדמת ומחור כפי' (מעשינו), כי התנאי לקבלת התורה הוא הקדמת נעשה לנשמע דוקא²⁸. וכשם ש(כבר) הי' לעולמים בשעת מ"ח, יאז נחגלה מעלת המעשה (הקדמת נעשה לנשמע) כך יהי' לע"ל הגלגל, ומעשה גדול, במהרה נבימינו ממש ע"י משיח צדקנו. וכשם שבמ"ח הי' הקול יוצא מד' רוחות העולם אנכי ה' אלקיך גו' וכל עשיה²⁹, כך יהי' הגלגל בכל העולם כולו, כמ"ש³⁰ אז התפול אל עמיס גו' לעבדו שכס אחד, והיתה לה' המלכות³¹, במהרה בימינו ממש, בגאולת האמיתית והשלימה, ע"י ועבדי דוד מלך עליהם ורועה אחד יהי' לכולם גו', במהרה בימינו ממש.

* _____

(23) סה"מ תרצ"ט שם ע' 191. (24) סה"מ תרצ"ט שם ע' 192. (25) חגיגה ט, ב. (26) פס"י. (27) רפ"ז. (28) ראה שבת פח, א. (29) תנחומא שמות כה. שמו"ר פ"ה, ט. - הובא בתניא פל"י.

הנחת הת' בלתי מוגה

בחי' יוסף ויהודה, ומש"ש ויגש אליך יהודה, שיהודה ניגש אל יוסף, משמע, שיוסף למעלה מיהודה, וכאן מפורש שמשיח שהוא משבט יהודה יהי' נשיא על יהודה ויוסף. אך הענין הוא, דהנה ב' שבטים אלו בעבודת האדם הם תורה ומצוות, תלמוד ומעשה. דיוסף ענינו תלמוד ויהודה ענינו מעשה.

ובזה יש ב' דעות (בתורה) אם תלמוד גדול או מעשה גדול, ואח"כ נמנו וגמרו שתלמוד גדול שמבניא ליד מעשה. והנה גם מהמקנא מעלה על תלמוד, ואדרבה, לדעת כמה מפרשים למעשה מצ"ע מעלה על תלמוד, ודעת מעלה המעלה מוכח שגם לכל אחד בפני עצמו יש בו מעלה, דישנה מפרשים בתורה דזהו מעלתו של יוסף, שהוא שבט שפ"ע והנהגה בפ"ע של לימוד תורה. וכן ישנה המעלה של מעשה. ומה שאמרו גדול תלמוד שמבניא ליד מעשה הוא כו' התלמוד מלבד שישי בו מעלה התלמוד הנה עוד זאת שמבניא ליד מעשה. אמנם מזה מה של"ל הי' מעשה גדול, הרי סופו מוכיח עליוחלתו דזה מה שאמרו גדול תלמוד שמבניא ליד מעשה הוא מצד המעלה שבמעשה יותר על תלמוד. אמנם עכשיו הרי מעלה זו גרופה דמעשה מגלה התלמוד, גדול לילמוד שמבניא ליד מעשה, משא"כ לע"ל, יתגלה המעלה דמעשה גדול, שלא עי"ה התלמוד, דזהו מה של"ל נאמר³², ומלאה הארץ דעה את הוי' כמיס לים מכסים, וכתיב/ לא ילמדו עוד איש את רעהו וגו' / כו' כולם ידעו אחי לקסננס ועד גדולם, דלע"ל יהי' הידיעה כיצד לשמש את קונם מצ"ע ולא יצטרכו לענין הלימוד, היינו שיתגלה המעלה דמעשה גדול שלא ע"י התורה (אינו ברור).

והנה הגלגל ייג' דלגלגל חלויים בהעבודה ענה בזמן הגלות, בזמן עקבתא דקשיחא כאשר החושך יכסה ארץ וערפל לאומים גו'³³, ומזה מובן, דמעלת המעשה שחגלה לע"ל היא ע"י הכנה מתאימה בהעבודה עתה, והיא מה שצ"ל

(2)

(16) ויגש מד, יח. (17) קדושין מ, ב. (18) ראה רש"י קדושין שם, הל' ח"ח לאד"ז פ"ד ה"ב. (19) ראה סה"מ תרצ"ט שם ס"ג 193 ואילך. אוה"ח ר"פ ויגש. ואחתו ס"ע רמז ואילך. סה"מ תרכ"ט ע' יט. ובכ"מ. (20) ישעי' יא, ט. (21) ירמ"י לא, לג. (22) ישעי' ס, ב.

הנחת הת' בלתי מוגה